

Justis- og beredskapsdepartementet
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO

Vår ref.: 19/758-3/LA

Deres ref.:

Dato: 02.12.2019

MEDIETILSYNETS MERKNADER TIL HØRING OM FORSLAG TIL NY FORVALTNINGSLOV I NOU 2019:5

1. INNLEDNING

Medietilsynet viser til Justis- og beredskapsdepartementets høring datert 3. juni 2019 av Forvaltningslovsutvalgets utredning NOU 2019:5 Ny forvaltningslov.

Medietilsynet er statens forvaltningsorgan på medieområdet. Det følger av Medietilsynets samfunnsoppdrag at tilsynet skal bidra til å oppfylle statens overordnede mediepolitiske mål om ytringsfrihet og demokrati gjennom en åpen og opplyst offentlig samtale, jf. Grunnloven § 100. Medietilsynet bidrar til å fremme de mediepolitiske målene ved å legge til rette for mediemangfold og kritisk medieforståelse i befolkningen.

Medietilsynet forvalter og fører tilsyn med kringkastingsregelverket og lov om beskyttelse av mindreårige mot skadelige bildeprogram. Medietilsynet forvalter i tillegg statens ordninger for den direkte mediestøtten. Disse ordningene er sentrale virkemidler for å nå de mediepolitiske målene om å bevare et mangfold av medier og en god journalistisk produksjon over hele landet.

Medietilsynet støtter i all hovedsak utvalgets forslag til ny forvaltningslov og hovedformålet med loven, som er å legge til rette for at forvaltningens saksbehandling er god, tillitsskapende og effektiv. Tilsynet vil særlig fremheve som positivt at utvalget foreslår å klargjøre reglene om taushetsplikt og at reglene om partsinnsyn flyttes til offentleglova, som blir foreslått at endrer navn til innsynsloven. Forslaget innebærer videre å lovfeste ulovfestet forvaltningsrett, slik som vilkårs læren og deler av myndighetsmisbrukslæren. Tilsynet er enig med utvalget i at dette vil bidra til en klargjøring av rettstilstanden, og i tillegg vil regelverket på området bli mer helhetlig. Dette er til fordel både for forvaltningen og for publikum.

Det er også positivt at lovutkastet er bygget opp og utformet på en måte som skal gjøre loven så enkel som mulig å forstå og bruke. Medietilsynet viser særlig til at det er brukt et klarere og mer moderne språk og til at paragrafer som inneholder vilkår er bygget opp på en mer pedagogisk måte, slik at disse kommer tydeligere frem.

2. OPPSUMMERING AV MEDIETILSYNETS MERKNADER

- Medietilsynet støtter i all hovedsak forslaget til ny forvaltningslov og hensynene bak dette.
- Medietilsynet fremhever som særlig positivt at utvalget foreslår å forenkle reglene om taushetsplikt, å lovfeste deler av den ulovfestede forvaltningsretten og at lovutkastet er utformet på en måte som skal gjøre loven så enkel som mulig å forstå og bruke.
- Medietilsynet ber utvalget vurdere om det bør følge direkte av ordlyden i § 48 i lovutkastet at kravet til begrunnelsens innhold bør være lavere i enkelte sakstyper.
- Medietilsynet legger til grunn at terskelen for når en borger har rett til et personlig møte med forvaltningen skal være høy.
- Dersom hjemmelen i lovutkastet § 18 skal avgrenses til helautomatisert saksbehandling som innebærer behandling av personopplysninger, er det Medietilsynets oppfatning at dette bør komme tydelig frem av ordlyden i bestemmelsen. Tilsynet mener også at det er behov for ytterligere veiledning i forarbeidene om hvilke behandlingsmåter og avgjørelser som skal regnes som «inngripende». Medietilsynet støtter mindretallets forslag til utforming av bestemmelsen, og vurderer det slik at denne vil være enklere å praktisere. Tilsynet viser også til at det fremgår eksplisitt av ordlyden i dette forslaget at bestemmelsen gjelder for behandling av personopplysninger.
- Medietilsynet støtter forslaget til klargjøring og forenkling av reglene om taushetsplikt, og særlig forslaget om å erstatte vilkåret om «konkurransmessig betydning» med vilkåret «grunn til å verne om». Tilsynet mener det vil være en fordel om det i merknadene omtales hvorvidt denne endringen vil innebære en utvidelse av hvilke opplysninger som skal være taushetsbelagte etter bestemmelsen.
- Medietilsynet mener det bør reflekteres i ordlyden i lovutkastet § 44 at plikten til å vurdere alternative løsninger vil være mest aktuell i større saker og der forvaltningen har fritt skjønn.
- Medietilsynet er enig med utvalgets flertall i at det ikke bør videreføres en bestemmelse om rett til dekning av sakskostnader i den nye forvaltningsloven.
- Medietilsynet mener at utvalgets forslag til generelle regler om uavhengige forvaltningsorganer og klagenemnder er i samsvar med tilsvarende bestemmelser i EU/EØS-regulering på medieområdet og med foreslåtte endringer i forvaltningen av den direkte mediestøtten.
- Medietilsynet støtter utvalgets forslag om å lovfeste momenter som har blitt trukket frem som sentrale i den ulovfestede og domstolsskapede ugyldighetslæren. Når det gjelder de momentene i lovutkastet § 74 (2) som utvalget foreslår at det «blant annet skal legges vekt på», mener Medietilsynet at det også uttrykkelig bør vises til hensynet til om parten selv er å bebreide for feilen og hensynet til hvor lang tid som har gått.

3. MEDIETILSYNETS MERKNADER

Medietilsynet har følgende merknader til utredningen og til enkelte av bestemmelsene i lovutkastet:

Til lovutkastet § 48, krav til begrunnelse

Utvalget foreslår å lovfeste krav til begrunnelsens innhold, jf. utkastet § 48 (2). Bestemmelsen er i hovedsak en videreføring av forvaltningsloven §§ 24 og 25. I forvaltningsloven § 25 andre ledd andre punktum fremgår det at et forvaltningsorgan kan la være å gi samtidig begrunnelse i saker om fordeling av tillatelser eller andre fordeler mellom flere parter. Denne adgangen til å la være å gi samtidig begrunnelse foreslås ikke videreført i utkastet til ny lov.

Når det gjelder krav til innholdet i begrunnelsen for sakstypene som er omtalt i gjeldende rett § 25 andre ledd andre punktum, vises det til utvalgets uttalelser i punkt 23.2.5.8 der det heter: *«Utvalget foreslår at det skal gis samtidig begrunnelse også her, men at det ikke stilles strenge krav til begrunnelsen av elementer som det er særlig arbeidskrevende eller vanskelig å redegjøre for. I noen fordelingssaker der parten får delvis innvilget beløpet han eller hun søkte om, kan det for eksempel være tilstrekkelig å begrunne resultatet med at det var flere gode søkere som fordelingen skjedde mellom. I andre tilfeller kan det være nok at å peke på at søknaden ikke nådde opp fordi andre søkere tilfredsstilte de ønskede kravene på en bedre måte.»*

I utkastet § 48 (2) bokstav a) til c) fremgår det hva begrunnelsen skal inneholde. Medietilsynet mener at kravet til å gjøre rede for de viktigste hensyn som forvaltningsorganet har lagt vekt på i sin vurdering vanskelig kan bli ivaretatt i de sakstypene utvalget viser til. Medietilsynet er enig i at kravet til begrunnelsens innhold bør være lavere i slike sakstyper, og ber utvalget vurdere om dette bør følge direkte av ordlyden i bestemmelsen. Dette vil gjøre loven enklere å praktisere for den del av forvaltningen som skal fatte vedtak i slike type saker, og kan bidra til å forhindre klager over mangelfull begrunnelse.

Til lovutkastet § 15, veiledningsplikten

Medietilsynet støtter utvalgets anbefaling og begrunnelse for å ikke lovfeste en generell informasjonsplikt om organets alminnelige virksomhet, om lover og regler etc. Som utvalget viser til, gjør de fleste forvaltningsorganer allerede dette av eget initiativ gjennom informasjon som deles på organenes nettsider. Medietilsynet støtter videre at veiledningsplikten ikke utvides til å medføre en plikt til aktiv, oppsøkende virksomhet. En slik plikt ligger nær opp til en generell informasjonsplikt, og kunne ha blitt ressurskrevende for forvaltningen.

Utvalget foreslår å lovfeste en rett til muntlige samtaler i et personlig møte hvis det er «nødvendig for å få en forvaltningssak opplyst», jf. lovutkastet § 15 (2) annet punktum. Medietilsynet er enig i at det i enkelte tilfeller vil være behov for et personlig møte, og at bestemmelsen bør inneholde et nødvendighetskriterium. I merknadene til bestemmelsen fremgår det blant annet at det i vurderingen av om borgeren har rett til et personlig møte, vil være avgjørende om dette fremstår som den eneste måten å få ryddet uklarheter eller uoverensstemmelser av veien på. På denne bakgrunn legger Medietilsynet til grunn at terskelen for når en borger har rett til et personlig møte skal være høy, og ikke gjelde der hensynet til sakens opplysning kan ivaretas gjennom kommunikasjon per telefon eller via tekstbaserte løsninger.

Til lovutkastet § 11, helautomatisert saksbehandling

Utvalget foreslår nye regler om digital saksbehandling i forvaltningen, jf. lovutkastet §§ 11 til 13. § 11 gir rettslig grunnlag for helautomatisert behandling av personopplysninger.

Medietilsynet er i en digital omstillingsprosess og arbeider aktivt med å innføre digitale systemer som effektiviserer saksbehandlingen. Tilsynet utfører per i dag ikke saksbehandling som er helautomatisert, men det kan i fremtiden bli aktuelt å innføre dette for enkel saksbehandling som ikke er for skjønnspreget eller inngripende for den enkelte. Registrering av kringkasting og audiovisuelle bestillingstjenester som ikke er konsesjonspliktig, kan for eksempel være aktuelle områder for helautomatisert saksbehandling. Utvalget legger til grunn at saksbehandlingen etter gjeldende rett kan automatiseres uten særskilt hjemmel dersom teknologien gir mulighet for det og lovgivningen er egnet til det. Tilsynet er positive til at utvalget foreslår å lovfeste en hjemmel for helautomatisert saksbehandling i utkast til ny § 11.

Medietilsynet har imidlertid innspill knyttet til utformingen av denne bestemmelsen. Utvalgets flertall forslår å lovfeste at avgjørelser som er lite inngripende ovenfor den enkelte kan treffes ved helautomatisert behandling uten hjemmel i forskrift. Av motivene punkt 18.3.3.3. og merknadene til bestemmelsen fremgår det at hjemmelen gir rettsgrunnlag for behandling av personopplysninger, og at den gjennomfører personvernforordningen § 22 nr. 2 bokstav b) om at helautomatisert behandling av personopplysninger må ha et tilstrekkelig klart og presist grunnlag i nasjonal rett. Dersom det er ment at hjemmelen skal avgrenses til helautomatisert saksbehandling som innebærer behandling av personopplysninger, er det Medietilsynets oppfatning at dette bør komme tydelig frem av ordlyden. Medietilsynet legger til grunn at gjeldende rettstilstand videreføres for helautomatisert saksbehandling der personopplysninger ikke blir behandlet.

Medietilsynet peker videre på at det kan være utfordrende å ta stilling til hvilke avgjørelser som er lite inngripende for den enkelte og som ikke trenger særskilt hjemmel i forskrift, og hvilke avgjørelser som er inngripende slik at forskriftshjemmel er nødvendig. Utvalget nevner som eksempel at behandlingen kan være inngripende dersom den gjør bruk av avanserte personprofiler, eller der det foreligger svært vurderingspregede kriterier. Mindretallet foreslår å lovfeste en generell adgang til helautomatiserte avgjørelser der personopplysninger inngår på nærmere angitte vilkår. Mindretallets forslag vil etter tilsynets oppfatning være enklere å praktisere ettersom det ikke er nødvendig å gjøre vanskelige vurderinger av hvor inngripende behandlingen eller avgjørelsen er. Medietilsynet støtter på denne bakgrunn mindretallets forslag til utforming av bestemmelsen. Tilsynet viser også til at det fremgår eksplisitt av ordlyden i bestemmelsen at den gjelder for behandling av personopplysninger.

Dersom flertallets forslag blir vedtatt, mener Medietilsynet at det er behov for ytterligere veiledning i forarbeidene om hvilke behandlingsmåter og avgjørelser som skal regnes som «inngripende».

Til lovutkastet §§ 31-39, taushetsplikten og informasjonsutveksling

Utvalget foreslår nye regler om taushetsplikt, jf. lovutkastet kapittel 5, §§ 31 til og med 39.

I §§ 33 og 34 klargjøres innholdet i reglene om henholdsvis taushetsplikt om personlige forhold og taushetsplikt om drifts- eller forretningshemmeligheter. Medietilsynet støtter som nevnt forslaget til klargjøring av reglene og peker på at dette blant annet kan bidra til å gjøre behandlingen av innsynskrav mindre ressurskrevende.

Når det gjelder taushetsplikt om drifts- eller forretningshemmeligheter foreslår utvalget i ny § 34 å ta ut vilkåret om «konkurransmessig betydning» i definisjonen og erstatte vilkåret med at det må være «grunn til å verne om» opplysningen. Utvalget viser til at kriteriet om konkurransmessig betydning blir opplevd som vanskelig å bruke i praksis. Medietilsynet

deler denne erfaringen og støtter utvalgets begrunnelse som legger vekt på at det i vurderingen av om vilkåret er oppfylt, er en forutsetning at forvaltningen har kunnskap om markedsmessige eller økonomiske forhold. Medietilsynet må ofte innhente og basere seg på opplysninger fra aktørene og deres vurdering av de markedsmessige forholdene. Tilsynet har ikke alltid kompetanse til å gjøre av en selvstendig vurdering av om opplysningene fra aktørene gir et riktig og fullstendig bilde av de faktiske forholdene. I tilfeller der tilsynet må innhente nærmere opplysninger om markedsforholdene, kan dette også forsinke behandlingen av innsynsbegjæringer.

Utvalget peker i motivene på at endringen er ment å føre til en forenkling av taushetspliktreglene. Medietilsynet mener at vilkåret om «grunn til å verne om» i den nye bestemmelsen ut fra en språklig forståelse kan favne videre enn «konkurransmessig betydning». Utvalget peker på at dagens krav om at det må være av betydning «å hemmeligholde» opplysningen av «hensyn til den som opplysningen angår» går fra å være et støttemoment til å bli det sentrale avgrensningskriteriet. Det kommer ikke tydelig frem av motivene om utvalget har mener at endringen vil innebære en utvidelse av hvilke type opplysninger som skal være taushetsbelagte. Tilsynet mener at det vil være en fordel om dette klargjøres i spesialmerknadene.

Medietilsynet ser det som positivt at utvalget legger til rette for at det skal bli enklere å dele taushetsbelagte opplysninger med andre forvaltingsorganer som har saklig behov for dem, samt med personer i samme forvaltningsorgan, jf. utkast til § 36 (2) bokstav b) og c). Medietilsynet samarbeider ofte med andre tilsynsorganer med tilgrensende fagfelt. Et eksempel på slikt samarbeid er med Nasjonal kommunikasjonsmyndighet (Nkom). Medietilsynet og Nkom har samordnet saksbehandling ved tildeling av konsesjoner og frekvenstillatelser til riksdekkende og lokal radio. I slike tilfeller er det et saklig behov for informasjonsdeling uten hinder av taushetsplikt, og det samme gjelder i tilsynssaker på radiofeltet.

Medietilsynet kan til orientering opplyse om at det er foreslått endringer i kringkastingsloven for å presisere at opplysningsplikten i kringkastingsloven § 2-11 går foran lovbestemt taushetsplikt ved innhenting av opplysninger fra andre forvaltningsorganer i grenseoverskridende saker på forbrukervernområdet.¹ Det blir i lovproposisjonen uttalt at tilsvarende presisering vil bli vurdert inntatt som en generell bestemmelse i kringkastingsloven ved neste revisjon av loven.

Til lovutkastet § 44, utredningsplikten

Utvalget foreslår en ny bestemmelse om forvaltningens utredningsplikt, jf. lovutkastet § 44. Denne vil erstatte forvaltningsloven § 17 første ledd. § 44 første ledd første punktum er ifølge utvalget ment å gi et mer dekkende uttrykk for pliktens innhold, men vil ikke innebære en endring av gjeldende rett.

§ 44 første ledd andre punktum er nytt og presiserer utredningsplikten. Utvalget foreslår å lovfeste at «forvaltningsorganet skal i det omfang saken tilsier, få klarlagt allmenne og private interesser som berøres, og alternative løsninger». Selv om det samme kan følge av utredningsinstruksen for enkelte saker, innebærer likevel dette en utvidelse av utredningsplikten etter Medietilsynets oppfatning.

Slik vilkåret i § 44 første ledd andre punktum er utformet oppstilles det en generell plikt til å utrede alternative løsninger i samtlige saker. Plikten skal likevel tilpasses etter sakens omfang. Medietilsynet støtter at det stilles strenge og tydelige krav til å utrede saken. Det å bli pålagt å utrede alternative løsninger i samtlige saker kan imidlertid, etter Medietilsynets syn, favne for vidt og bli svært ressurskrevende for forvaltningen. Tilsynet viser til at i saker

¹ Se Prop. 8 LS (2019-2020) – Endringer i markedsføringsloven mv. (gjennomføring av forordning (EU) 2017/2394 om forbrukervernsamarbeid), punkt 6.8.4.

med regelbundet skjønn, der det følger direkte av loven hva vedtaket skal gå ut på dersom vilkårene er oppfylt, vil det ikke gi mening å utrede andre alternativer. Det bør kun være en slik plikt til å vurdere alternative løsninger der forvaltningen har et fritt skjønn. I motivene skriver utvalget at plikten vil være mest aktuell når det gjelder større saker. Begge disse to momentene bør etter Medietilsynets syn reflekteres i lovens ordlyd, for eksempel ved at det inntas en unntaksbestemmelse for enkelte sakstyper slik som ved regelbundne avgjørelser og i mindre saker.

Til spørsmålet om sakskostnader

Når det gjelder spørsmålet om forvaltningsloven skal gi rett til dekning av sakskostnader, støtter Medietilsynet flertallets forslag om at det ikke videreføres en regel om sakskostnader i den nye loven. Tilsynet er enig i flertallets begrunnelse om at forvaltningens veilednings- og utredningsplikt vil ivareta partens rettsikkerhet under saksbehandlingen, og at sakskostnadsregelen trolig kan bidra til å øke kostnadsnivået i forvaltningssaker. Videre er tilsynet enig med flertallet i at det kan være et mer målrettet tiltak å styrke fri rettshjelpsordningen i velferdssaker. Medietilsynet støtter også flertallet i at det på enkelte områder likevel kan være særlige behov for å kunne få dekket sakskostnader.

Mindretallet foreslår at en part på visse vilkår skal få dekket nødvendige kostnader for å få et vedtak endret til gunst på grunn av feil ved vedtaket. Dersom dette forslaget blir vedtatt støtter Medietilsynet mindretallet lederen Backer og medlemmet Fagernæs som foreslår å begrense adgangen til kostnadsdekning. Dette forslaget går ut på at bestemmelsen ikke skal omfatte tilfeller der underinstansen endrer sitt eget vedtak etter klage, at oppheving hos klageinstansen som muliggjør ny behandling i underinstansen bare gir krav på sakskostnader dersom underinstansens nye behandling fører til en endring til gunst for parten og at advokatkostnader skal dekkes etter offentlige salærsetser.

Til lovutkastet §§ 72 og 73, uavhengighet

Utvalget foreslår generelle regler om uavhengige forvaltningsorganer og klagenemnder, jf. utkastet §§ 72 og 73.

Forslaget samsvarer med bestemmelser i EU/EØS-regulering på medieområdet og foreslåtte endringer i forvaltningen av den direkte mediestøtten. På det audiovisuelle mediefeltet (kringkastingsloven og bildeprogramloven) er Norge bundet av direktivet om audiovisuelle medietjenester (AMT-direktivet)². Dette direktivet ble revidert i 2018³, men er foreløpig ikke inntatt i EØS-avtalen. I det reviderte direktivet er det tatt inn bestemmelser med krav om uavhengighet for tilsynsorganene. Direktivet artikkel 30 inneholder detaljerte bestemmelser om tilsynenes uavhengighet. Det heter blant annet at tilsynsmyndighetene skal være: *“legally distinct from the government and functionally independent of their respective governments and of any other public or private body”*. Videre heter det i artikkel 30 nr. 2 andre ledd at: *“National regulatory authorities or bodies shall not seek or take instructions from any other body in relation to the exercise of the tasks assigned to them under national law implementing Union law. This shall not prevent supervision in accordance with national constitutional law.”* Utvalgets forslag til krav til uavhengige organer i § 72 samsvarer etter Medietilsynets oppfatning godt med vilkårene som følger av AMT-direktivet artikkel 30.

I Meld.St. 17 (2018-2019) Mangfold og armlengds avstand – Mediepolitikk for ei ny tid, foreslår regjeringen en ny modell for forvaltningen av den direkte mediestøtten. Et sentralt element er opprettelsen av Mediastøtterådet. Rådet vil få en uavhengig status og skal fordele økonomiske midler mellom de ulike støtteordningene og få kompetanse til å utforme

² Directive 2010/13/EU

³ Directive (EU) 2018/1808

regelverk på feltet. Meldingen er vedtatt av Stortinget, og det arbeides nå med en ny lov om mediestøtte der mediestøtterådets organisering og virksomhet skal reguleres.

Medietilsynet vil videre peke på at tilsynet har andre, ikke lovpålagte oppgaver, som blir gitt av Kulturdepartementet gjennom det årlige tildelingsbrevet. For disse oppgavene er Medietilsynet underlagt Kulturdepartementet og kan motta instruksjoner om arbeidet. Eksempler er Medietilsynets oppgaver med EU-prosjektet Trygg Bruk, arbeidet med barn og medier samt analyseoppgaver innenfor medier og økonomi.

Et forvaltningsorgan som dels vil være uavhengig på visse fagfelt, og dels underordnet en overordnet instans på andre fagfelt, kan reise enkelte formelle og praktiske problemstillinger. Utvalget uttaler for eksempel i motivene punkt 32.9.4 at *«uavhengigheten bør føre til varsomhet med å trekke organer med uavhengig stilling inn i etatsstyringsmøter, styringsdialoger og lignende former som terminologisk eller reelt innebærer at synspunkter som et overordnet organ gir uttrykk for, blir fulgt opp. Når et organ får en uavhengig stilling, tilsier det at den styringen som finner sted, skjer mest mulig åpent.»* Medietilsynet ser at det kan være utfordrende å skille mellom de ulike rollene for ulike fagfelt, og diskusjoner om ressurser og prioritering kan nødvendigvis også påvirke utførelsen av oppgavene der tilsynet har en uavhengig rolle. Medietilsynet peker på at det er viktig å ha tydelighet og klarhet mellom departement og tilsyn i styringsdialogen, og er enig i utvalgets vurdering av betydningen av åpenhet i etatsstyringen.

Til lovutkastet § 74, ugyldighet

Medietilsynet støtter utvalgets forslag om å lovfeste vilkårene for ugyldighet, jf. lovutkastet § 74. En slik lovfesting vil etter tilsynets oppfatning bidra til å klargjøre rettsregelen og gjøre den mer tilgjengelig for publikum. Reglen vil også bidra til å klargjøre hvilke momenter som er relevante i ugyldighetsvurderingen.

Utvalget foreslår å lovfeste momenter som har blitt trukket frem som sentrale i den ulovfestede og domstolsskapte ugyldighetslæren. Medietilsynet peker på at momentene som utvalget foreslår at det «blant annet skal legges vekt på» i utkastet § 74 (2) ikke nevner hensynet til om parten selv er å bebreide for feilen. Dette er et moment som det er relevant å legge vekt på etter den ulovfestede ugyldighetslæren. Det er ikke kommentert i forslaget hvorvidt utvalget bevisst har valgt å utelate dette momentet, eller om lovutkastet her er tenkt å suppleres av ulovfestet rett jf. henvisningen til «blant annet». Klarhetshensyn kan tilsi at også dette momentet inntas direkte i lovteksten. Når det gjelder hensynet til hvor lang tid som har gått, uttaler utvalget at dette kan vektlegges under momentet om ugyldighet er til gunst eller skade for parten. Etter Medietilsynets oppfatning er det ikke tilstrekkelig klart at tidsmomentet konsumeres av vurderingen om til gunst/skade, og foreslår at også dette momentet fremkommer uttrykkelig av lovteksten.

Medietilsynet peker på at det også kan være hensiktsmessig om utvalget presiserer i lovforarbeidene forholdet mellom lovregelen og den domstolsskapte ugyldighetslæren.

Med hilsen

Mari Velsand
Direktør

Hanne Sekkelsten
Direktør for juridisk og regulatorisk avdeling

Ansvarlig saksbehandler: Seniorrådgiver Linda M. Andersen

[Dette dokumentet er elektronisk godkjent og trenger derfor ikke underskrift](#)